

Το παράπονο του Αυγούστου

Συντάχθηκε απο τον/την Κλεοπάτρα
Κυριακή, 06 Αύγουστος 2017 20:23

Και πάλι εσύ ο τιμώμενος μήνας, ο αγαπημένος όλων Αύγουστος.

Θα ήθελα πολύ να σε βλέπω κι εγώ μέσα από τα μάτια των υπολοίπων. Να σε προσμένω και να σε θαυμάζω με την ίδια ανυπομονησία. Να είσαι και για μένα το μικρό θαύμα του χρόνου.

Βλέπεις όμως εγώ σε αντιμετώπιζα πάντα ως απάτη, σε θεωρούσα από παιδί μια πλάνη, που ξεγελούσε τον καθένα με το κόκκινο ολόγιομο φεγγάρι της.

Φεγγάρι μονάχα μιας νύχτας, μα εμένα με τρόμαζε κι ακόμα με φοβίζει τόσο πολύ αυτό το κόκκινο. Μοιάζει θαρρώ με ανοιχτή πληγή στον καλοκαιρινό ουρανό. Σαν να κραυγάζει ο ίδιος ο Θεός κι όπως συμβαίνει με τους ανθρώπους, έτσι και με το κόκκινο φεγγάρι, το κοιτούν όλοι με θαυμασμό διότι διαφέρει.

Κανένας όμως δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει, γιατί φαίνεται ματωμένο.

Με πονά το φεγγάρι σου Αύγουστε, δεν μπορώ να το υπομείνω. Δεν αντέχω να το κοιτώ, μοιάζει ανάμεσα σε τόσα αστέρια που λάμπουν γύρω του, σε τόσα ανθρώπινα μάτια που το κοιτούν μαγεμένα, αυτό να ασφυκτιά.

Υπέφεραν άραγε όλοι εκείνοι οι ζωγράφοι που αντέγραψαν την πλανεύτρα ομορφιά του;

Άντεξαν οι χορδές των κιθαρών που γρατζουνίστηκαν κάτω από φεγγαρόφωτο; Πόσοι

ποιητές ξόδεψαν τους στίχους τους για να τους αφιερώσουν σε αυτό;

Πόσες φωνές τραγούδησαν με λυγμό την μοναξιά τους για 'κεινο;

Πόσα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια των ονειροπόλων συγγραφέων, που έπλασαν ιστορίες κάτω από το πορφυρό φως του;

Τι μένει τελικά από 'σενα Αύγουστε;

Ίσως πίκρα μονάχα, όνειρα απραγματοποίητα και θλίψη.

Και το δικό μου παράπονο, που δεν έμαθες ποτέ.